

ภาคผนวก ข.
เนื้อเรื่องนิทาน ๕ เรื่อง

นิทานชาดกเรื่อง หนุมนน้อยกตัญญู

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายหนุ่มผู้หนึ่ง ชื่อว่า อินทร ได้เลี้ยงดูพ่อแม่มาเป็น
 อย่างดี ถึงแม้ว่าฐานะครอบครัวจะยากจน แต่เขาก็ไม่เคยย่อท้อต่อความยากลำบาก อยู่มาวันหนึ่ง
 พระเจ้าพาราณสีได้เสด็จประพาสป่า ในขณะที่พระองค์เสด็จนั้นกวางตัวหนึ่งก็ได้วิ่งผ่านหน้า
 พระองค์ไป กวางมีความว่องไวมากสามารถวิ่งหลบหนีไป พระองค์จึงวิ่งตาม จนทำให้รู้สึก
 เหนื่อยมาก จึงนั่งพักที่ได้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งเป็นต้นไม้ที่มียักษ์ตนหนึ่งเป็นเจ้าของอยู่และ
 หากมีผู้ใดเข้าไปแล้วจะถูกยักษ์ตนนี้จับกินหมดทุกคน ยักษ์จึงพูดขึ้นว่า “ ข้าอดอยากมาหลายวัน
 แล้ว วันนี้จะได้กินอาหารจนอิ่มเสียที ” เมื่อพระเจ้าพาราณสี ได้ฟังก็รู้ทันว่าตนต้องตกเป็นอาหาร
 ของยักษ์แน่นอน แต่ก็ทำที่เป็นพูดพูดดีว่า “ พ่อยักษ์ผู้ใจบุญขอให้ท่านคิดให้คิระถ้าท่านกินเราใน
 วันนี้ท่านก็จะอิ่มแค่วันเดียว แต่ถ้าท่านปล่อยเราไปในวันนี้ท่านก็จะมีอาหารกินทุกวัน เพราะเรา
 เป็นเจ้าครองเมืองเราสามารถนำอาหารมาให้ท่านกินได้ทุกวันเลยนะท่าน ” ยักษ์จึงพูดว่า “ ท่านเป็น
 เจ้าครองเมืองหรือ ถ้าเช่นนั้นเราก็สามารถเชื่อถือได้ซิว่าท่านจะไม่หลอกเรา เราจะปล่อยท่านไปแต่
 ท่านต้องให้คนนำอาหารมาให้ข้าทุกวัน แล้วก็อย่าลืมสัญญาล่ะ ” พระเจ้าพาราณสีก็ได้กลับเข้า
 เมืองแล้วรีบไปบอกท่านอำมาตย์ว่าพระองค์ได้สัญญาไว้กับยักษ์ไว้ว่าจะนำอาหารมาให้ยักษ์กิน
 อำมาตย์จึงทูลถามถามว่า “ มีกำหนดเวลานานเท่าไร พะยะคะ ” พระองค์ตอบว่า “ ไม่ได้กำหนดเวลา
 ไว้ ” อำมาตย์จึงทูลว่า “ ถ้าเช่นนั้นจะแย่น้อยพะยะคะ แต่ไม่เป็นไรตอนนี้แก้ไขไปก่อนคือ
 ข้าพเจ้าจะส่งนักโทษในเรือนจำ นำเนื้อสัตว์ไปให้ยักษ์กินวันละคน ” แล้วอำมาตย์ก็จัดการตามนั้น
 จนในที่สุดนักโทษในเรือนจำก็หมด เพราะเมื่อนำอาหารไปให้ยักษ์แล้วไม่มีใครรอดกลับมาสักคน
 อำมาตย์จึงได้นำมาทูลพระเจ้าพาราณสีอีก พระองค์จึงให้คนไปป่าประกาศว่าถ้าใครอาสาเอา
 อาหารไปให้ยักษ์จะได้รับเงินเป็นรางวัลเงินหนึ่งแสนบาท แต่ก็ไม่มีใครอาสาเลย จนข่าวนี้ทราบถึง
 อินทร หนุมนน้อยกตัญญู เมื่อได้รู้ข่าว จึงตัดสินใจอาสาทำงานนี้ เพื่อให้พ่อกับแม่ได้มีชีวิตอยู่อย่าง
 สุขสบายไปตลอดชีวิต เขาจึงไปลาพ่อกับแม่ ไปขอเฝ้าพระเจ้าพาราณสี “ ข้าแต่พระองค์ผู้
 ประเสริฐ ข้าพเจ้าอาสาเอารับอาหารไปส่งให้แก่งยักษ์ แต่ข้าพเจ้าขอรับพระราชทานสิ่งของ ๓
 อย่าง คือ ฉลองพระบาท ถอด และพระขรรค์ พะยะคะ ” “ ได้สิเรายินดีมอบให้ ” เมื่ออินทรได้
 ของที่ต้องการแล้วก็ไปยังที่อยู่ของยักษ์ พอเข้าไปใกล้ที่อยู่ของยักษ์เขาจัดการสวมฉลองพระบาท
 ถอด ถักพระขรรค์ออกมาถือไว้ในมือขวา มือซ้ายถือรับอาหารไว้ เมื่อยักษ์เห็นเช่นนั้นก็

แปลกใจยิ่งนัก อินทรใช้พระขรรค์ดันส้อมอาหารเข้าไปใต้ร่มไทร แล้วพูดกับยักษ์ว่า “ยักษ์เอ๋ย พระเจ้าพาราณสีได้พระราชทานอาหารปรุงด้วยเนื้อสัตว์อร่อยมาให้ท่านแล้ว ขอเชิญท่านกินตามสบายเถิด” ยักษ์จึงตอบว่า “แล้วท่านละไม่มากินกับเรารึ” ยักษ์แก้งพูดเพื่อให้อินทรเข้ามาใต้ร่มไทรแล้วก็จับกินเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ แต่อินทรรู้ทัน จึงตอบไปว่า “ยักษ์เอ๋ย ท่านจะยอมเสียประโยชน์อันยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์อันน้อยนิดกระนั้นหรือ ” อินทรย้อนถามอย่างห้าวหาญและพูดว่า “ตอนนี้ชาวเมืองพาราณสีเขาพากันกลัวท่านกันหมดแล้ว ไม่มีผู้ใดนำอาหารมาส่งให้ท่านอีกแล้วท่านก็จะอดจนตาย แต่ถ้าท่านไม่กินเราในวันนี้ ก็จะมีคนนำอาหารมาให้ท่านกินทุกวันแต่ถึงแม้ว่าจะกินเราในวันนี้ท่านก็ไม่สามารถกินเราได้แน่นอน เพราะเราไม่ได้เหยียบดินของท่านเราเหยียบบรองเท้าของเรา เราไม่ได้อยู่ในร่มไทรเราอยู่ในกลดของเราและประการสุดท้าย เรามีพระขรรค์อยู่ในมือพร้อมที่จะฆ่าท่านได้ ” เมื่อยักษ์ได้ฟังดังนั้น ก็รู้ว่าอินทรเป็นคนฉลาดและพูดได้ถูกต้องทุกประการจึงพูดว่า “พ่อหนุ่มท่านพูดจาเข้าที่ดีมากเราจะไม่กินท่านหรอกจงกลับไปหาแม่เถิด” อินทรจึงพูดว่า “ขอบใจท่านมากท่านยักษ์ผู้ใจดีขอให้ท่านมีความสุข การที่ท่านได้เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าท่านมีใจชั่วร้าย ประกอบกรรมชั่วมาแต่ปางก่อน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปท่านจงละเสียเถิดจงตั้งอยู่ในศีลห้า แล้วท่านจะได้เกิดเป็นเทวดา หรือมนุษย์อย่างเรา ” เมื่อยักษ์ได้ยินดังนั้นแล้ว ก็ได้คิดตกลงใจตามอินทรไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพาราณสี ฝ่ายชาวบ้าน เมื่อเห็นอินทรพายักษ์มุ่งหน้าเข้าวังเช่นนั้นก็นำความไปทูลต่อพระเจ้าพาราณสี พระเจ้าพาราณสีและพวกอำมาตย์จึงได้ออกมาต้อนรับที่หน้าประตูวังแล้วพระองค์ได้จัดเลี้ยงด้วยอาหารอย่างดีตลอดมา ส่วนอินทรก็ได้รับตำแหน่งเป็นเสนาบดี ตั้งแต่นั้นมาอินทรชายหนุ่มยอดกตัญญูก็ได้เลี้ยงดูพ่อแม่เป็นอย่างดีตลอดชีวิต และตัวเขาก็เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าพาราณสีเป็นอย่างยิ่งนัก

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนมีความกตัญญูเป็นสมบัติของคนดีมีแต่ความเจริญ

ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า คนมีความกตัญญูตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้

นิทานชาดกเรื่อง เพื่อนแท้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสัตว์สามตัว คือ กวาง นกกาเหว่า และเต่า ได้ผูกมิตรเป็นเพื่อนกัน ทั้งสามอาศัยอยู่ใกล้ ๆ กัน ในเวลาต่อมา มีพรานคนหนึ่งเข้าไปล่าสัตว์ในป่าได้เห็นรอยเท้ากวางซึ่งลงไปกินน้ำในสระ จึงแอบวิ่งไปดักรอไว้แล้วกลับบ้าน ครั้นตกกลางคืน กวางมากินน้ำในสระน้ำ กวางก็คิดบ่วงนายพรานเข้าอย่างไม่นึกฝัน กวางจึงร้องลั่นขึ้นทันที ฝ่ายนกกาเหว่ากับเต่า ครั้นได้ยินเสียงเพื่อนก็รีบมาดู พอเห็นเพื่อนคิดบ่วง จึงปรึกษากันว่า จะทำอย่างไรจึงจะช่วยเพื่อนให้หลุดจากบ่วงได้ นกกาเหว่าออกความเห็นว่ “นี่นะเต่า ฟันแถมมัน ก็กัดบ่วงให้ขาดซิ ส่วนเราจะไปสกดนายพรานไว้ไม่ให้มาถึงที่นี่ ” ว่าแล้ว นกกาเหว่าก็บินไปยังบ้านนายพรานทันที ตอนย่ำรุ่งนายพรานก็ตื่นขึ้น เพื่อที่จะไปดুব่วงที่ตนดักไว้ พอจะออกจากบ้านนกกาเหว่าก็บินตรงไปจิกหัวนายพราน ทำให้นายพรานเปลี่ยนใจกลับไปนอนต่อ ครู่ใหญ่ต่อมา นายพรานก็ลุกขึ้นมาอีก พอจะออกจากบ้าน นกกาเหว่าก็มาจิกหัวนายพรานอีก นายพรานโมโหมาก แต่ก็ทำอะไรนกกาเหว่าไม่ได้ จึงกลับเข้าไปนอนต่อจนเช้า นกกาเหว่ารีบบินกลับไปบอกเต่า ซึ่งตอนนี้ได้ตั้งหน้าตั้งตาดักเชือก จนกระทั่งปากเต็มไปด้วยเลือดและเชือกใกล้จะขาดแล้วแต่เต่าเริ่มหมดกำลังใจที่จะกัดเชือกต่อไป เมื่อนกกาเหว่าบินมาถึงก็บอกเต่าว่า “เต่าเพื่อนรักพยายามอีกหน่อยนะใกล้จะสำเร็จแล้ว ” เต่าจึงกลับใจกัดเชือกเป็นครั้งสุดท้ายจนเชือกขาด นายพรานก็มาถึงพอดี กวางสามารถวิ่งหนีเข้าป่าไปได้ แต่เต่าก็หมดแรงหนี ถูกนายพรานจับใส่ตะกร้าแขวนไว้กับต้นไม้ กวางเห็นเต่าถูกนายพรานจับได้ ดังนั้นจึงวิ่งวนกลับมาล่อนายพราน เมื่อได้โอกาส กวางก็กระโดดขึ้นเขากะทิงตะกร้าให้หล่นลง เต่าก็หนีไปได้ ส่วนนกกาเหว่าก็คอยบินล่อนายพรานอยู่เช่นกัน นายพรานไม่สามารถวิ่งไล่่นกกาเหว่าและกวางทัน เพราะสัตว์ทั้งสองมีความว่องไวจนเต่าสามารถหนีลงน้ำไปได้ ทั้งสามก็ปลอดภัยเพราะผลของการร่วมมือกันและช่วยเหลือกันอย่างไม่คิดถึงความลำบากของตนเอง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราควรเลือกคบเพื่อนที่ดีมีคุณธรรม ช่วยเหลือกันยามตกยากลำบาก

ตรงกับสุภาษิตว่า คนเดียวหัวหาย สามคนเพื่อนตาย

นิทานชาดกเรื่อง พระยาหงส์ทอง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชายหนุ่มผู้หนึ่งมีชื่อว่า เสือ อาศัยอยู่นอกเมืองพาราณสี เสือมีภรรยาและบุตรสาวหนึ่งคน ต่อมาเสือถึงแก่ความตายและไปเกิดเป็นหงส์ทองในป่าหิมพานต์ พระยาหงส์ทองสามารถระลึกถึงอดีตชาติของตนเองได้ ว่ามีภรรยาและบุตรสาวที่ยากจน หงส์ทองมีความสงสารอดีตภรรยาและบุตรสาวที่ยากจน มีความลำบากในการหาเลี้ยงชีพ จึงบินไปเยี่ยมอดีตภรรยาและบุตรสาวที่บ้าน บอกว่าเป็นบิดาที่เสียชีวิตจากไป และสละขนทองให้ชนหนึ่ง ภรรยาและบุตรสาวก็นำขนทองไปขาย นำเงินมาใช้จ่าย พระยาหงส์ทองก็มาสละขนให้สัปดาห์ละหนึ่งขนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ภรรยาและบุตรสาวมีทรัพย์สินบริบูรณ์ ต่อมานางผู้เป็นภรรยาเกิดความโลภอยากได้มากขึ้นจึงปรึกษาบุตรสาว ว่าถ้าพระยาหงส์ทองมาครั้งหน้าให้ช่วยกันจับและถอนขนทองให้หมดจะได้มีทองไว้มากมาย เพราะถ้าพญาหงส์ทองไม่มาก็จะขัดสนจนทำให้ยากจนลงอีก บุตรสาวก็ห้ามว่าไม่ควรทำแก่ผู้มีพระคุณ แต่นางผู้เป็นแม่ก็ไม่สนใจ หลายวันต่อมาพระยาหงส์ทองมาอีก นางผู้เป็นภรรยาจับและถอนขนหมดทั้งตัว พระยาหงส์ทองบินไปไม่ได้บุตรสาวจึงเลี้ยงดูจนขนปีกขึ้น เมื่อพระยาหงส์ทองมีขนแล้วก็บินไปยังป่าหิมพานต์ ไม่กลับมาอีกเลย ขนปีกของพระยาหงส์ทองที่นางภรรยาถอนไว้ก็กลายเป็นขนนกกระยางไปหมด นางภรรยาและบุตรสาวจึงยากจนเหมือนเดิม

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความยินดีในความพอเหมาะพอสมควรและในสิ่งที่มืออยู่และทำได้ย่อมนำความสุขมาให้

ตรงกับสำนวนไทยว่า โลกมากลางหาย

นิทานชาดกเรื่อง ฝนทิ้งให้เป็นเข็ม

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีคนหนึ่งไม่มีลูกชายที่สืบสกุล มีลูกสาวเพียงคนเดียว จึงคิดหาวิธีที่จะหาลูกเขยที่มีคุณสมบัติดี และมีความสามารถที่จะรักษาทรัพย์สมบัติไว้ได้ ในวันหนึ่งเศรษฐีจึงได้นำทั้งพร้อมด้วยหีนหลายก้อนมาวางไว้กลางบ้าน และเขียนคำประกาศไว้ว่า ถ้าผู้ใดมีมานะพากเพียรฝนทิ้งเหล็กก้อนนี้ให้เป็นเข็มนำมาเย็บผ้าได้แล้ว เราจะยกลูกสาวของเราให้เป็นเมีย พร้อมทั้งให้ไปปกครองทรัพย์สมบัติอันมหาศาลของเราด้วย เมื่อหนุ่มทั้งหลายได้อ่านประกาศนี้แล้วทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ดีหรือคนจนตลอดจนมหาเศรษฐีทุกคนก็อยากได้รางวัลกัน จึงพากันอาสาฝนทิ้งกันเนืองแน่นทุกวัน แต่ยังไม่มีการฝนได้ข้ามสัปดาห์ก็ล้วนแต่หนีหายกันไปหมดเลย เพราะรู้สึกลัวว่ามันเป็นการยากลำบากเหลือเกินจึงหมดความอดทนที่จะฝนให้เป็นเข็มได้ ยิ่งนานวันก็ยิ่งไม่มีใครมาอาสาอีกเลย เศรษฐีเองก็ชักจะท้อใจว่าคงไม่มีหวังได้เข็มาสืบสกุลเป็นแน่แท้ แต่ก็ทนรออีกต่อไปจนในวันหนึ่งมีชายหนุ่มต่างเมืองเดินทางผ่านมาเห็นประกาศเข้า ด้วยความที่เขาเป็นคนที่มีจิตใจหนักแน่นมั่นคง ไม่คิดท้อถอยในการทำงานประกอบกับมีสติปัญญาดีมีความรอบรอบและไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อการทำงาน เขาจึงอาสาทำงานนี้ เขามีความคิดว่าสิ่งใดก็ตามหากลงมือทำไปแล้วไม่หยุดก็ต้องสำเร็จแน่นอน การฝนทิ้งนี้ก็เช่นกันหากเราลงมือฝนมันไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งมันก็ต้องเล็กลงอย่างไม่มีปัญหา อย่างช้าก็ไม่เกินสามปี เจ้าทั้งอันนี้ก็ต้องเล็กลงเท่าเข็มนั่นแน่นอนแล้วเราก็จะได้เป็นลูกเขยของเศรษฐีได้ครอบครองทรัพย์สมบัติมหาศาล มีความสุขไปตลอดชาติทีเดียว และมันก็คุ้มค่ากับเวลา ๓ ปีที่เราเหน็ดเหนื่อย เมื่อเขาคิดได้ดังนี้แล้วเขาก็ได้บอกกับเศรษฐีว่า “ข้ามาอาสาทำงานที่ท่านประกาศไว้” “เจ้าแน่ใจว่าจะทำได้สำเร็จ” เศรษฐีย่นถามด้วยความไม่แน่ใจ “ข้าแน่ใจว่าทำได้สำเร็จ” ชายหนุ่มตอบ เศรษฐีพูดว่า “ก็ได้อ้าเอ็งแน่ใจ แต่ว่าเจ้าสัญญากับข้าได้ไหมว่า เจ้าต้องทำให้สำเร็จจริงๆ มิใช่ทำๆแล้วเลิกเสียกลางคันเหมือนคนอื่น ๆ ข้าเบื่อ ” “ข้าให้สัญญาจะ ” เศรษฐีก็ยังไม่มั่นใจอีก ชายหนุ่มจึงให้สัญญาอย่างหนักแน่นว่า “ถ้าข้าทำไม่สำเร็จ ถ้ายินดีให้ท่านปรับ หรือทำโทษที่สุดแต่ว่าท่านจะทำตามความพอใจ” “ถ้าเช่นนั้นตกลง” เศรษฐีตอบในที่สุดเมื่อตกลงกันได้แล้ว ชายหนุ่มก็วางแผนในการทำงาน โดยขั้นแรกได้ทำการปลูกโรงสำหรับเป็นที่ฝนทิ้ง มีห้องนอนห้องน้ำและห้องครัวที่สามารถอาศัยอยู่ได้สามปี เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ลงมือฝนทิ้งมีตารางในการกำหนดแบ่งเวลาในการทำงานเวลาพักผ่อนอย่างดี เวลาผ่านไปสามเดือนเขาฝนทิ้งได้เล็กลงเรื่อยๆ และเขาก็ฝนทิ้งต่อไป

เรื่อย ๆ การกระทำของเขา อยู่ในสายตาของเศรษฐีโดยตลอด ฝ่ายเศรษฐีได้เก็บมานอนคิดทบทวน การกระทำของเขาแล้ว ก็บอกให้ชายหนุ่มเลิกเล่นทั้งนั้นเสีย แล้วเขาก็ตกลงยกลูกสาวให้แต่งงาน กัน เขามั่นใจแล้วว่าเจ้าทำได้เพราะเจ้ามีความพยายามในการทำงาน และเจ้าก็เป็นคนดีมีความตั้งใจ ในการทำงานไม่เหลวไหล ข้าเชื่อว่าเจ้าจะสามารถรักษาสมบัติของข้าไว้ได้และสามารถให้ ความสุขกับลูกสาวข้าได้ตลอดชีวิต ข้าจึงยินดีที่จะยกลูกสาวคนเดียวของข้าให้กับเจ้า ขอขอบคุณ ครบท่านเศรษฐี ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังและจะดูแลลูกสาวของท่านเป็นอย่างดี ชายหนุ่มกับลูก สาวเศรษฐีแต่งงานกันและครองคู่กันมาอย่างมีความสุข ชีวิตของเขาก็ประสบความสำเร็จมาโดย ตลอด

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนที่มีความขยันหมั่นเพียร กระทำสิ่งใดแล้วขอมประสบความสำเร็จ

ตรงกับสำนวนไทย ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น

นิทานชาดกเรื่อง โคนันทวิศาล

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มมีโคชื่อนันทวิศาล เป็นโคหนุ่มที่แข็งแรง มีกำลังมาก สามารถลากเกวียนได้เป็นร้อยเล่มอยู่มาวันหนึ่งเศรษฐีในหมู่บ้าน ประกาศทำพนันลากเกวียนจำนวนหนึ่งร้อยเล่มเกวียนด้วยเงินหนึ่งแสนบาท ชายหนุ่มจึงนำโคนันทวิศาลไปพนันลากเกวียนด้วย เมื่อชายหนุ่มนำโคนันทวิศาลมาเทียมเกวียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงพูดกับโคนันทวิศาลด้วยเสียงอันดังว่า “นี่เจ้าโคจี้เกียจ เจ้าจงลากเกวียนทั้งหมดไปให้ได้นะ ไม่เช่นนั้นเจ้าจะเจ็บตัว” โคนันทวิศาลได้ยินพราหมณ์พูดเช่นนั้น จึงยืนนิ่งไม่ยอมลากเกวียนไป แม้ว่าชายหนุ่มจะเขี่ยนตีอย่างไร ในที่สุดพราหมณ์ก็แพ้พนันต้องจ่ายเงินให้เศรษฐี ทำให้ชายหนุ่มเสียใจมาก ไม่ยอมกิน ไม่ยอมนอน ไม่เป็นอันทำอะไรทั้งสิ้นเสียคายเงินที่เสียไป โคนันทวิศาลเห็นดังนั้นจึงเกิดความสงสารชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของมาก จึงพูดกับชายหนุ่มว่า “ท่านจงไปทำพนันลากเกวียนกับเศรษฐีอีกครั้งหนึ่ง ด้วยจำนวนเงินถึงสองแสนบาท ” แล้วบอกให้ชายหนุ่มพูดกับตนด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ ชายหนุ่มได้ยินดีใจมาก รีบไปทำพนันกับเศรษฐีใหม่อีกครั้งหนึ่ง เศรษฐีก็ตอบตกลงที่จะพนันด้วย ชายหนุ่มนำโคนันทวิศาลมาเทียมเกวียนหนึ่งร้อยเล่ม เมื่อชายหนุ่มเทียมเกวียนเสร็จแล้ว จึงพูดกับโคนันทวิศาลด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวานว่า “พ่อมหาจำเริญ พ่อจงลากเกวียนทั้งหนึ่งร้อยเล่มเกวียนนี้ไปให้ข้าหนอยนะพ่อนะ ” โคนันทวิศาลได้ยินชายหนุ่มพูดไพเราะเช่นนั้นก็ลากเกวียนไปถึงที่หมายได้ สำเร็จ ชายหนุ่มดีใจมากได้เงินพนันสองแสนบาท ตั้งแต่นั้นมาชายหนุ่มก็พูดจาไพเราะกับโคนันทวิศาลและคนอื่น ๆ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การพูดจาไพเราะอ่อนหวาน ย่อมเป็นที่รักของคนทั่วไป

ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า พูดดีเป็นศรีแก่ตัว หรือปลาหมอตายเพราะปาก